ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΑΜΩ

"ΣΚΟΤΩΣΑ ΕΝΑ ΣΚΥΛΟ!...,,

—Ζάν, πήγαινε νά σκοτώσης αὐτὸ τὸ σκυλί. Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ τὸ βλέπω !...

Αὐτὰ τὰ λόγια εἶπε ὁ ἀφέντης, καθὼς ξαπλώθηκε στὴν πολυθρόνα του.

Ὁ ἀφέντης δὲν εἶνε στὰ καλά του σήμερα. Τὸν ταράζει τὸ ἄσθμα του περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη μέρα κι' ὅταν τὸν πιάνει τὸ ἄσθμα του, ὁ ἀφέντης δὲν μπορεῖ νὰ βλέπη συχαμένα πράγματα. Εἶδε ἀρκετὰ ἀηδῆ θεάματα κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἑβδομηνταπέντε χρόνων τῆς ζωῆς του. Τώρα, ποὺ εἶνε γέρος, παράλυτος, μισοκουφός, κατὰ τὰ τρία τέταρτα στραβός, ἐπιθυμεῖ νὰ πεθάνη ἥσυχος ἀνάμεσα σὲ λουλούδια καὶ σὲ γυναῖκες δροσερές, σὲ διαλεχτὰ κομψοτεχνήματα καὶ σ' ὅλα τὰ ἄλλα ὡραῖα πράγματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἕνας ἄνθρωπος τῆς θέσεώς του πρέπει νὰ περιστοιχίζεται !...

—Ἄκουσες, ζῶον, τί σοῦ εἶπα, ἢ δὲν ἄκουσες ; ξαναφωνάζει βραχνὰ ὁ ἀφέντης.

Ἀλλ' ὁ Ζὰν φαίνεται σὰν νὰ κουφάθηκε. Κυττάζει τὸ σκυλί, ποὺ τὸν διατάζουν νὰ σκοτώση, καὶ τὰ μάτια του ἐκφράζουν μιὰ ἀφελῆ κατάπληξι : Νὰ σκοτώση τὸν Πιστό !... Τὸν κακόμοιρο τὸν Πιστό, τὸν σύντροφό του στὴ βοσκή, τὸ σκυλὶ ποὺ τὸν ἀγαπᾶ τόσο πολύ, ποὺ τὸν προτιμᾶ περισσότερο ἀπ' ὅλους, καὶ ἀπ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἀφέντη του καὶ τὴν κυρά του, τὸν Πιστό, ποὺ τὰ βλέμματά του ἐκφράζουν συχνὰ περισσότερα πράγματα ἀπ' ὅσα ἐκφράζουν τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων ; Ἄ ! ὄχι ! Αὐτὸ εἶνε κακούργημα ! Βέβαια, ὁ Πιστὸς ἔχει συνάχι αὐτὲς τὶς μέρες καὶ δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστη ἡ ὄψη του. Λαχανιάζει ὁλοένα, βγάζει ἀφρούς, φαίνεται πὼς ἔχει κ' αὐτὸς ἄσθμα !... Ἀλλὰ αὐτὸ θὰ περάση...

—Ἀφέντη, τολμάει καὶ λέει ἐπιτέλους ὁ Ζάν, μὲ τὸν σκοῦφο του στὸ χέρι. Γιατί νὰ τὸν σκοτώσω, τὸν κακομοίρη ; Συνάχι ἔχει... Θὰ τοῦ περάση...

—Σκασμός !... οὐρλιάζει ὁ ἀφέντης, κ' ἀναταράζεται στὴν ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα του, μέσα στὴν ὁποία εἶνε χωμένος. Σοῦ λέω νὰ τὸν σκοτώσης... Τ' ἀκοῦς ;... Νὰ τὸν σκοτώσης, γιατί ἀλλοιώτικα... Πρόσεχε καλά !...

Ὁ Ζὰν χαμηλώνει τὸ ἀχτένιστο κεφάλι του, στὸ ὁποῖο ἡ ἰδέες ἀργοσαλεύουν, σὰν κάμπιες μέσ' στὰ βάτα.

Τί ἤθελε νὰ πῆ ὁ ἀφέντης μὲ τὸ «Πρόσεχε καλά», δὲν τὸ καταλαβαίνει, ἀλλὰ φοβᾶται... Φοβᾶται, γιατί ξέρει πὼς ὅταν θυμώνει ὁ ἀφέντης καὶ γιὰ ἕνα τιποτένιο πράγμα, πετάει τὸν ὑπηρέτη ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα... Καὶ ὁ Ζὰν δὲν θέλει νὰ πάθη αὐτὸ τὸ κακό. Ναί, δὲν πρέπει νὰ βρεθῆ πεταμένος ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ ἀφέντη του... Ἄ, μπά !... Δὲν συμφέρει αὐτό. Τί θὰ γίνη τότε ; Ποιὸς θὰ τὸν πάρη τότε ;... Κανένας ! Ὅλοι λένε πὼς ὁ Ζὰν δὲν ἀξίζει καὶ σπουδαῖα πράγματα, πὼς εἶνε ἕνα ζῶο, ποὺ δὲν κατώρθωσε ποτὲ νὰ μάθη τὸ «Πάτερ ἡμῶν» καὶ πὼς ὁ πατᾶς δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ μεταλάβη... Τόσο βλάκας εἶνε ὁ Ζάν !... Ναί, ὁ Ζὰν τὰ ξέρει ὅλ' αὐτὰ καὶ, μολονότι τὸ κεφάλι του δὲν παίρνει φωτιὰ εὔκολα, ὡστόσο, βλέπει τώρα πὼς ἂν τὸν διώξουν, θ' ἀναγκασθῆ νὰ πάρη τοὺς δρόμους, νὰ βγῆ σὲ ζητιανιά, νὰ γυρίζη ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα...

—Γκρεμίσου ἀμέσως, σοῦ λέω ! ξαναουρλιάζει δυνατώτερα ὁ ἀφέντης, ἀφρίζοντας ἀπὸ τὴ λύσσα του.

—Καλά... Πάω.... ἀπαντάει ταπεινὰ ὁ Ζάν.

Πηγαίνει κατ' εὐθεῖαν στὸ κελλάρι, παίρνει ἀπ' ἐκεῖ ἕνα τσεκοῦρι καὶ σὲ λίγο γυρίζει καὶ φωνάζει :

—Πιστέ, Πιστέ !...

Τὸ σκυλὶ σηκώνεται. Γνώρισε τὴ φωνή του καὶ μ' ὅλο ποὺ φλογίζεται ὁλόκληρο ἀπὸ τὸν πυρετό, κουνάει τὴν οὐρὰ του καὶ πλησιάζει τὸν Ζάν. Παραπατάει, πάει λίγο στραβά, γιατί τὰ πόδια του δὲν βαστάνε πειὰ καὶ τὰ μάτια του δὲν καλοβλέποιν. Καί, μὲ τὰ ρουθούνια του, μυρίζεται τὸν φίλο, τὸν καλό, ποὺ τοῦδινε ψωμὶ — ὅταν μποροῦσε νὰ τρώη ψωμὶ — ποὺ τοῦ χάιδευε τ' αὐτιὰ μὲ χέρι συμπονετικό, τὸν καρὸ ποὺ αἰσθανότανε τὴν ἀπαλάδα τῶν ἀνθρώπινων χεριῶν στ' αὐτιά του.

Ὤ ! Πόσο λυπημένος φαίνεται σήμερα ὁ Πιστός, καθὼς τραβάει γιὰ τὸ δάσος ! Δὲν εἶνε τώρα σὰν ἄλλοτε, ὅταν πήγαινε νὰ φυλάξη τὰ βώδια μὲ τὸν Ζάν. Τότε πηδοῦσε, γαύγιζε, ἔκανε χίλια παιχνίδια μέσα στὰ χόρτα. Κυνηγοῦσε τὰ χελιδόνια, πείραζε τὶς κότες, τραβοῦσε τὴν οὐρὰ κάποιας γελάδας. Ἔπειτα ξαναγύριζε λαχανιασμένος κοντὰ στὸν φίλο του καὶ κουλουριαζότανε μπροστὰ στὰ πόδια του. Καὶ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἔπαυε νὰ γαυγίζη χαρούμενα, σὰν νἄθελε νὰ πῆ : «Εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ μένα, φίλε μου ; Δὲν εἶμαι καλὸ σκυλί, ποὺ ξέρει τὴ δουλειά του ; Ἔ, λοιπόν, χάιδεψέ με τώρα λιγάκι !»...

—Κακόμοιρε Πιστέ ! ψιθύρισε ὁ Ζάν, νοιώθοντας τὶς ἀναμνήσεις του νὰ χοροπηδοῦν στὸ μυαλό του, σὰν φαντάσματα μέσα στὴν καταχνιά. Κ' ὅμως πρέπει νὰ σὲ σκοτώσω !... Εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ τὸ κάνω αὐτό...

Φτάνουν στὸ δάσος. Ὁ σκύλος δὲν βαστάει πειά. Ψυσομανάει, βγάζει τὴ γλῶσσα του, κυττάζει τὸν Ζὰν μὲ βλέμματα ἱκετευτικά, σὰν νὰ λέη : «Θὰ πέσω κάτω... Δὲν βαστάω πειά !...».

Ὁ Ζὰν τοῦ δίνει κουράγιο, χαϊδεύοντάς του τὴν πλάτη μὲ τὰ δάχτυλά του. Μπαίνουν μέσα στὸ δάσος. Νὰ ἡ βαλανιδιές, ποὺ κάτω ἀπ' αὐτές, σύμφωνα μὲ τὴ συνήθεια, θάβουν τὰ ζῶα τοῦ σπιτιοῦ ὅταν ψοφήσουν. Ὤ, πῶς στριφογυρνοῦνε καὶ πῶς μπερδεύονται ἡ ρίζες τους μέσα στὰ χαμόκλαδα ! Μοιάζουν μὲ φείδια !...

Ὁ Ζὰν σταματάει καὶ κυττάζει τὸ ἄρρωστο σκυλί. Δυὸ λεπτὰ τῆς ὥρας στέκεται ἀκίνητος, συλλογισμένος, καὶ τὰ βλέμματά του θολώνουν ὁλοένα. Ἔπειτα σκύβει, πιάνει τὴ μούρη τοῦ σκυλιοῦ μὲ τὰ δυό του χέρια καὶ τὴ φιλάει.

—Ἔχε γειά, Πιστέ ! τοῦ μουρμουρίζει μὲ πόνο.

Τὸ δυστυχισμένο ζῶο ἀναγαλλιάζει μ' αὐτὸ τὸ χάδι. Πηγαίνει πὸ σιγὰ στὸν φίλο του, σηκώνει τὸ κεφάλι του, τρίβει τὴ μουσοῦδα του ἀπάνω στὶς ἀρβύλες του καὶ τέλος προτείνει τὸ μπροστινὰ του πόδι. Δὲν ἐκφράζει μὲ αὐτὰ μονάχα τὴν εὐγνωμοσύνη του, ἀλλὰ θέλει νὰ δείξη πὼς κάτι ἀκόμα μπορεῖ νὰ κάνη !...

Ἀλλὰ ὁ Ζὰν σηκώνει ἀξαφνα τὸ τσεκοῦρι του καὶ, κλείνοντας τὰ μάτια του, τὸ κατεβάζει μ' ὅλη του τὴ δύναμι ἀπάνω στὸ κρανίο τοῦ ζώου.

Ἕνας ἀπαίσιος τριγμὸς ἀκούγεται ἀμέσως καὶ τὸ μυαλὸ τοῦ ζώου πετιέται ἐπάνω στὰ χόρτα !....

—Πιστέ ! φωνάζει βραχνὰ ὁ Ζάν, ἀνατριχιάζοντας σύγκορμος.

Κι' ἀνοίγει τὰ μάτια του.

Μονάχα ἡ οὐρὰ τοῦ ζώου σαλεύει. Ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως ὁλόκληρο τὸ σῶμα του τρεμουλιάζει, σπαρταράει μιὰ στιγμή, κ' ἔπειτα τεντώνεται καὶ ξυλιάζει.

Βλέποντας τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ θέαμα, ὁ Ζὰν αἰσθάνεται μέσα του κάτι τὸ τρομερὸ νὰ τὸν πνίγη. Ἡ καρδιά του σφίγγεται, πνάζεται, πάει νὰ σπάση... Ρίχνει μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ τσακισμένο καύκαλο καὶ στὸ ματωμένο τσεκοῦρι του κι' ἔπειτα τὸ βάζει στὰ πόδια.

Στὸ δρόμο τρέχει ὁλόϊσα, σὰν λυσσασμένο σκυλί. Φτάνει γρήγορα πίσω στὸ σπίτι. Ἀνοίγει μὲ βία τὴν πόρτα καὶ βρίσκοντας τὸν ἀφέντη του ἀποκοιμισμένον ἀπάνω στὴν πολυθρόνα του, πάει κοντά του μὲ σηκωμένο τὸ τσεκοῦρι καὶ τοῦ τὸ καταφέρνει στὸ κεφάλι, ἀγκομιαχῶντας, σὰν ξυλοκόπος, ποὺ ρίχνει κάτω μιὰν ὀξιά.

Κ' ἀμέσως τρέχει στὴν ἀστυνομία καὶ φωνάζει στοὺς χωροφύλακες :

—Πιάστε με ! Ἔκανα ἕνα φονικό ! Σκότωσα ἕναν σκύλο !...

καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς... Καταλαβαίνετε· Τὰ ὀστᾶ ἑνὸς τέτοιου σκελετοῦ - δειγματολόγιο, ἀνήκουν σὲ πολλὲς γυναῖκες, ἐνῶ ὁ σκελετὸς ποὺ θὰ παραδώσω στὸν Ἱσπανὸ γιατρὸ ἀνήκει ὁλόκληρος στὴ Τζέννη Φλιπότ...

Ὁ κ. Ὀκτάβ κατόπιν πρόσεξε ὅτι κύτταζα περίεργος τὶς βιτρίνες του καὶ χαμογέλασε:

—Κι' αὐτὰ τὰ ξεχωριστὰ ὀστᾶ πουλιοῦνται σὲ καλὴ τιμή... ἐξακολούθησε. Ἕνα κράνιο γυναικεῖο κοστίζει 80 φράγκα. Ἕνα ἀνδρικό, μόνο 50, γιατὶ τὰ γυναικεῖα βρίσκονται πιὸ δύσκολα. Ἕνας πῆχυς ἔχει 20 φράγκα. Μιὰ κνήμη 15· Ἕνα συναρμολογημένο χέρι ἔχει 150 φράγκα. Μοῦ ζητοῦν ἀκόμη καὶ σπονδύλους... Αὐτοὶ οἱ γιατροὶ κάνουν ἕνα σωρὸ μυστηριώδη πράγματα μ' αὐτὰ τὰ κόκκαλα...

—Ἡ δουλειὲς λοιπὸν πηγαίνουν καλά; τὸν ρώτησα.

—Ἄ, δὲν παραπονιέμαι... μοῦ ἀπάντησε ὁ κ. Ὀκτάβ· Τὰ κέρδη μου, τὰ καθαρά, εἶνε δέκα ὧς δεκαπέντε χιλιάδες τὸ μῆνα... Οἱ σκελετοί, βλέπετε, ζητιοῦνται πολὺ κι' ἀπ' τὸ ἐξωτερικὸ ἀκόμη !...

Ὁ κ. Ὀκτάβ ὅμως ἔκανε κι' ἕνα ἄλλου εἴδους ἐμπόριο. Πουλοῦσε κρυφὰ ἀνθρώπινα δέρματα. Σὲ ποιούς; Μὰ ὑπάρχουν πάντα ἐκκεντρικοὶ βιβλιόφιλοι ποὺ θέλουν νὰ ἔχουν δέσει μὲ ἀνθρώπινο δέρμα γιὰ ντοῦμα τὰ «Ἄνθη τοῦ Κακοῦ» τοῦ Μπωντελαίρ ἢ τὶς «Ἀλλόκοτες Ἱστορίες» τοῦ Ἔδγαρ Πόε !...

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤΥΠΕΝ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ὅταν σοῦ προσφέρουν δαχτυλίδι, πρέπει νὰ τεντώσης κ' ἐσὺ τὸ δάχτυλό σου.

Θερβάντες

* * *

Ἐὰν οἱ δόλιοι ἤξεραν τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἀρετῆς, θὰ γινόντουσαν ἐνάρετοι ἀπὸ δολιότητα.

Φραγκλῖνος

* * *

Ὅπου φαρδειὰ θάλασσα, ἐκεῖ καὶ συχνὲς φουρτοῦνες.

Ντὲ Ρόζας

* * *

Γιατί στὰ πενῆντα τους χρόνια ἡ γυναῖκες γίνονται θρησκόληπτες ; Γιατί τότε τὶς παρατάει ὁ διάβολος !...

Ἐλβέτιος